

POSTANOWIENIE

Dnia 30 października 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Dołhy

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 kpk
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 30 października 2013 r.,
sprawy **J. A. K.**
skazanego z art. 197 § 3 kk
z powodu kasacji wniesionych przez obrońców skazanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 7 maja 2013 r.
zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego z dnia 30 lipca 2012 r.,

p o s t a n o w i ł :

- 1. oddała obie kasacje jako oczywiście bezzasadne;**
- 2. zwalnia skazanego od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Ł. z dnia 30 lipca 2012 r. J. A. K. skazany został za przestępstwo z art. 197 § 3 pkt 2 k.k. w zw. z art. 197 § 1 i § 2 k.k. na karę 6 lat pozbawienia wolności, na podstawie art. 39 pkt 2a k.k. i art. 43 § 1 k.k. oraz art. 39 pkt 2b k.k., art. 41a § 1 i 4 k.k. i art. 43 § 1 k.k. orzeczono środki karne.

W apelacjach od tego wyroku obrońcy oskarżonego podnieśli zarzuty obrazy przepisów postępowania – art. 7 w zw. z art. 424 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k. oraz błędu w ustaleniach faktycznych. W apelacji prokuratora podniesiono zarzut obrazy prawa materialnego art. 197 § 1 k.k.

Sąd Apelacyjny, wyrokiem z dnia 7 maja 2013 r., zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że złagodził wymierzoną oskarżonemu karę pozbawienia wolności do 3 lat i 6 miesięcy, w pozostałych częściach zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Od powyższego wyroku kasacje wnieśli obrońcy skazanego, zarzucając rażące naruszenie prawa, które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:

1) art. 7 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k., art. 172 k.p.k. i art. 452 § 2 k.p.k. poprzez dowolną a nie swobodną ocenę zebranych w sprawie dowodów przejawiającą się w:

- przyjęciu, że wszystkie okoliczności przedmiotowej sprawy zostały należycie wyjaśnione bez potrzeby przeprowadzania dalszych dowodów - skonfrontowania lub ponownego przesłuchania pokrzywdzonej w wyniku uchylecia zaskarżonego wyroku lub podczas rozprawy apelacyjnej, w sytuacji, gdy istnieją nadal wątpliwości oraz rozbieżności, które należało wyjaśnić kontynuując postępowanie dowodowe, tym bardziej wobec zeznań małoletniej córki skazanego, złożonych podczas rozprawy apelacyjnej, które dostarczyły kolejnych wątpliwości na tyle istotnych, że wymagały wyjaśnienia;
- zaniechaniu wnikliwego i wszechstronnego wyjaśnienia za pomocą dostępnych dowodów wszystkich okoliczności, wątpliwości oraz rozbieżności występujących w sprawie, na które częściowo zwrócił uwagę również Sąd Apelacyjny, które - wbrew twierdzeniom tegoż Sądu - mają istotne znaczenia dla oceny materiału dowodowego i prawidłowego ustalenia stanu faktycznego - co skutkuje dokonaniem wadliwych ustaleń faktycznych odnoszących się do sytuacji i wzajemnych relacji pomiędzy oskarżonym a pokrzywdzoną D. K. oraz wydarzeń z dnia 14 listopada 2010 r.;

2) art. 7 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1 k.p.k. poprzez oddalenie wniosku dowodowego obrońcy skazanego i zaniechanie przesłuchania w charakterze świadka pokrzywdzonej D. K., pomimo ujawnionych w toku postępowania apelacyjnego nowych okoliczności, na które wskazywała córka skazanego, wyłącznie z powodu subiektywnych odczuć Sądu II instancji, co do wiarygodności przesłuchanego świadka, a tym samym zaniechanie rozstrzygnięcia ujawnionych w sprawie wątpliwości;

3) art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. poprzez zaniechanie dokładnego rozważenia zarzutu podniesionego przez obrońcę w apelacji, a dotyczącego konieczności wnikliwego rozważenia słuszności oparcia wyroku skazującego na opinii biegłego A. P., pomimo, iż w sprawie występuje szereg nieścisłości

dotyczących przebiegu procesu pobierania materiału genetycznego i jego przekazania do dalszego badania, a to w szczególności w zakresie tego, z jakiego obrębu ciała pochodziły pobrane materiały oraz w jaki sposób były oznakowane i przekazywane do badania genetycznego, a nadto, jak wynika z opinii biegłego, ujawniony przez niego materiał genetyczny pobrany z ciała pokrzywdzonej, a podobny do materiału genetycznego oskarżonego, mógł zostać przeniesiony na ciało małoletniej poprzez skorzystanie z tego samego ręcznika, oraz art. 2 § 2 k.p.k., art. 4 k.p.k. oraz art. 452 § 2 k.p.k. polegające na nieprzeprowadzeniu na rozprawie dowodu z uzupełniających zeznań pokrzywdzonej D. K. oraz w razie konieczności dowodu z konfrontacji zeznań świadków A. K. i D.K.

W konkluzji skarżący wnieśli o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania, ewentualnie o uchylenie wyroków sądów obu instancji i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

W pisemnej odpowiedzi na kasacje prokurator Prokuratury Apelacyjnej wniósł o oddalenie obu kasacji jako oczywiście bezzasadnych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacje są bezzasadne w stopniu oczywistym.

Poza formalnym powołaniem się na rażące naruszenie prawa procesowego, kasacje wprost ograniczają się do powtórzenia stanowiska prezentowanego w postępowaniu odwoławczym, nie zawierają natomiast merytorycznych argumentów, które pozwalałyby na zakwestionowanie stanowiska sądu drugiej instancji.

Powtórzenie w skargach kasacyjnych argumentacji przedstawionej uprzednio w apelacji może być skuteczne wówczas, gdy Sąd odwoławczy nie rozpozna należycie wszystkich zarzutów i nie odniesie się do nich w uzasadnieniu swojego orzeczenia w sposób zgodny z wymogami określonymi w art. 433 § 2 k.p.k. oraz art. 457 § 3 k.p.k. Treść uzasadnienia wyroku Sądu Apelacyjnego jednoznacznie przekonuje, że podniesione w apelacjach zarzuty zostały przez ten sąd należycie rozpoznane, a następnie wszechstronnie rozważone. Uzasadnienie to merytorycznie jest trafne, odnosi się do zarzutów apelacji w takim zakresie, w jakim zostały one podniesione. Brak jest zatem podstaw do przyjęcia, że doszło do nierzetelnego czy też niepełnego rozpoznania środków odwoławczych.

Motywy obu kasacji wskazuje wprost, że ich autorzy, kwestionując ocenę wiarygodności dowodów osobowych, domagają się dokonania odmiennych ustaleń co do okoliczności zdarzenia, tym samym ich intencją jest spowodowanie kontroli ustaleń faktycznych w postępowaniu kasacyjnym.

W tym stanie sprawy Sąd Najwyższy, akceptując stanowisko zawarte w prokuratorskiej odpowiedzi na skargę kasacyjną, oddalił kasacje jako oczywiście bezzasadne.